

Høringsuttalelse

Innhold

Innledning	1
Kort om Tine-avtalen og overgang til volummodell	1
Forskriftsforslaget skaper rettslig usikkerhet	2
«Forskriften» er rettslig sett ingen forskrift	2
En forskrift som ikke er rettslig robust vil skape konflikter	2
En regulering må forholde seg til pågående prosesser	3
Forslaget mangler et tydelig formål.....	3
Enkeltbestemmelser i forslaget	4
Egen råvareenhet (§ 2).....	4
Kostnadsdekning/tilskudd (§ 4)	5
Informasjonshåndtering og tilgjengeliggjøring (§§ 6 og7).....	5
Opplysningsplikt og kontroll (§ 8)	7
Oppsummering	7
Vedlegg: Q-Meierienes forslag til forskrift.....	7

Innledning

Det vises til departementets høringsbrev og høringsnotat om en såkalt "Tine-forskrift" til erstatning for den gjeldende "Tine-avtalen". Nedenfor følger Q-Meierienes merknader til forslaget.

Kort om Tine-avtalen og overgang til volummodell

"[Tine-avtalen](#)", sist gang fornyet i 2012, er en avtale mellom Tine SA og daværende Statens Landbruksforvaltning. Avtalen er forankret i jordbruksavtalen, og innebærer at Tine SA som markedsregulator påtar seg forpliktelser knyttet til organisering (råvarehåndtering i separat administrativ og økonomisk enhet i konsernet) og et korresponderende regnskapsmessig skille. Avtalen inneholder ellers utfyllende bestemmelser, bestemmelser om rapportering/informasjonsplikt overfor myndighetene og konsekvenser av overtredelse0.

Avtalen trekker opp noen overordnede, ytre rammer for den regnskapsmessige og administrative organiseringen av Tines virksomhet, men legger ikke nærmere føringer på forhold som intern informasjonsflyt eller uavhengighet i beslutningstaking mellom de to enhetene. På noen av disse punktene suppleres avtalen av markedsreguleringsforskriften, jf. særlig plikten til å opptre konkurransenøytralt (§ 3-1 (7) og bestemmelser om informasjon, jf. § 6. I sin formålsbestemmelse viser avtalen til "de målsetninger som følger av markedsordningen for melk".

Etter overgangen til volummodell fikk Tine SA også hjemmel til å fastsette pris (PGE), som settes to ganger i året. Dette gir Tine en helt annen maktposisjon enn hva som var situasjonen tidligere, da målprisen på melk ble fastsatt i jordbruksavtalen, og Tines rolle som markedsregulator handlet om å

styre mot uttak av målpris, blant annet gjennom fastsettelse av noteringspris. I kombinasjon med andre prisingsvirkemidler som Tine fremdeles har, typisk mulighet for ulik prising av fraksjoner (fett og protein), samt at Tine besitter en totalinformasjon om markedet og ulike aktørers behov og fastsettelse av noteringspris, fører dette til at konkurrenter i realiteten er prisgitt Tine og Tines valg, og i enda større grad enn tidligere.

Dette stiller ytterligere krav til et regelverk som ivaretar konkurransenøytralitet og sikrer at råvarehåndteringsenheten i Tine, Norsk melkeråvare (NMR), opptrer nøytralt på vegne av hele markedet. I sin tur øker dette kravene til tydelighet rundt den vertikale separasjonen mellom NMR og Tine Industri, samt etablering av klare skranker for deling og håndtering av informasjon mellom de to enhetene i Tine.

Dette er forhold som burde vært avklart og regulert i forbindelse med innføringen av volummodellen.

Forskriftsforslaget skaper rettslig usikkerhet

«Forskriften» er rettslig sett ingen forskrift

Det som særpreger en forskrift etter forvaltningsloven, er at den er et «vedtak» som gjelder et «ubestemt antall» eller en «ubestemt krets av personer», jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav c). En regulering som kun gjelder Tine, slik utkastet til «forskrift» gjør, vil ikke oppfylle dette vilkåret, siden reguleringen av rettigheter og plikter kun gjelder ett enkeltforetak.

En slik "forskrift" som foreslått vil derfor utvilsomt *reelt sett være et enkeltvedtak i forvaltningslovens forstand*. Dette innebærer at saksbehandlingsreglene for enkeltvedtak må følges, og at både markedsregulator (Tine) og andre med rettslig klageinteresse – herunder de uavhengige meieriaktørene – vil ha klagerett over vedtaket. At saksbehandlingsreglene for enkeltvedtak ikke er fulgt vil skape betydelig tvil om den foreslåtte reguleringens gyldighet, jf. forvaltningsloven § 41. Videre er det uklart om omsetningsloven § 14 faktisk hjemler et enkeltvedtak av denne art, noe som burde vært drøftet nærmere.

Det fremgår av høringsnotatet at departementet selv er klar over problemstillingen. På s. 3 uttales det at "Forskriften retter seg mot markedsregulator for melk, Tine SA (heretter markedsregulator), og er dermed i utgangspunktet ikke å regne som forskrift i streng forvaltningsrettslig forstand." Deretter fortsetter høringsnotatet som om det likevel skulle ha dreid seg om en forskrift, noe som i seg selv er oppsiktsvekkende.

Dersom Tine innretter seg etter "forskriften", vil dette kunne skape en avtalemessig binding, i alle fall til å opprettholde et administrativt og regnskapsmessig skille, selv om dette spørsmålet heller ikke er juridisk opplagt. Ensidige forpliktelser f.eks. knyttet til kontroll vil imidlertid ikke automatisk kunne sies å være akseptert. Selve formålet med departementets regulering vil derfor være forfeilet, dersom forslaget til vedtak ikke endres slik at det faktisk vil kvalifisere som en «forskrift» i forvaltningslovens forstand.

En forskrift som ikke er rettslig robust vil skape konflikter

Meierisektoren har i en årrekke lidd under manglende tillit mellom aktørene. Dette gjelder uavhengige aktørers misnøye med Tines utøvelse av regulatoroppdraget og konkurranseulemper/skjevheter, og Tines oppfatning av at uavhengige aktører mottar fordeler (typisk konkurransefremmende tiltak – «KFT») og skaper støy. Manglende tillit fra uavhengige aktører skyldes i stor grad at vesentlige deler av Tines virksomhet med betydning for

markedsbalanseringen er uregulert og dels uavklart (f.eks. rammene for reguleringslagring vs. kommersielt lager).

Dersom markedsregulators plikter, og særlig plikter på så viktige områder som vertikal separasjon og informasjonshåndtering, ikke er faktisk og rettslig robuste, vil dette fortsette å generere mistillit i bransjen. Spesielt ved at det kan mistenkes ikke-etterlevelse eller misbruk av regulatorposisjonen som den vertikale separasjonen nettopp er ment å forhindre.

Manglende status som forskrift gjør også at det ikke kan fattes enkeltvedtak av direktoratet i medhold av den, slik det forutsettes i utkastets §§ 4.3, 5.2, 6.3 og 9.

En regulering må forholde seg til pågående prosesser

Forskriftsforslaget angår ikke bare et marked som nettopp har gått fra et målprissystem til en volummodell, med de nye utfordringer dette skaper, men også et marked der departementet nylig har igangsatt flere prosesser i kjølvannet av arbeidsgruppene som leverte sine rapporter 1. juli 2025. Disse prosessene er også relevante for forskriften.

For det første er en nærmere regulering av det administrative og regnskapsmessige skillet mellom de to enhetene i Tine en forutsetning for tydeliggjøring av roller i markedsreguleringen. Dette var en del av mandatet for arbeidsgruppen som diskuterte markedsbalanseringen, uten at den kom særlig langt i dette arbeidet (pga. det parallelle arbeidet med forskriften).

For det andre er en tydelig regulering av det administrative og regnskapsmessige skillet sentralt for flere av de spørsmålene som direktoratet i brev av 29. august 2025 er bedt om å se på. Særlig gjelder dette sammenhengen mellom pris (på fraksjoner) til bonde, fastsettelse av PGE og mulig kobling til produksjonsfløteverdi og grensedragningen mellom kommersielt lager og reguleringslager. Alt dette er viktig for å sikre konkurransenøytraliteten i markedsreguleringen.

Q-Meieriene mener derfor at arbeidet med en regulering av det administrative og regnskapsmessige skillet ikke kan drives videre som en separat prosess, men må koordineres med de øvrige prosesser direktoratet nå har fått ansvar for. Samtidig vises det til at Q-Meierienes forslag til forskrift på en mer robust måte enn høringsforslaget vil åpne for at enkeltforhold reguleres og løses ved enkeltvedtak.

Forslaget mangler et tydelig formål

Reguleringsforslaget har ikke en egen formålsbestemmelse, kun en innledende bestemmelse om virkeområde. Allerede denne bestemmelsen viser at forslaget ikke utgjør en "forskrift" i forvaltningslovens forstand.

Reguleringsforslaget er ment å virke sammen med andre sentrale styringsmidler i markedsreguleringen. Etter [rammeforskriftens](#) formålsbestemmelse er hovedformålet med rammeforskriften å fastsette rammer for Omsetningsrådets vedtak slik at disse "i minst mulig grad påvirker konkurransforholdene mellom ulike aktører eller grupper av aktører i markedet." Det gjelder altså et konkurransenøytralitetsprinsipp for hele Omsetningsrådets involvering i markedsbalanseringen.

Etter [markedsreguleringsforskriften](#) § 1 femte ledd (formålsbestemmelsen), heter det at "Tilskudd skal i samsvar med omsetningsloven utformes konkurransenøytralt, både overfor produsentene og omsetningsleddene." I § 3-1 femte ledd sies det at "Markedsregulator har ansvaret for effektivt og konkurransenøytralt å gjennomføre markedsregulering." Videre heter det i § 3-1 siste ledd at

"Markedsregulator plikter å gjennomføre markedsreguleringen slik at en oppnår mest mulig like konkurransevilkår innenfor omsetning av de jordbruksvarer som er omfattet av denne forskrift." I § 4 om forsyningsplikt heter det at "Markedsregulators forsyningsplikt skal gi uavhengige aktører tilgang til råvarer på like vilkår." (Alle uthevelser er gjort her).

Den eksisterende Tine-avtalen viser nettopp til disse formålene i sin formålsbestemmelse. Her heter det (vår utheving):

"Avtalen har som formål å regulere det administrative og regnskapsmessige skillet mellom råvarehåndteringen og øvrig virksomhet i TINE SA i samsvar med de målsetninger som følger av markedsordningen for melk."¹

Mer konkret er et hovedformål med det administrative og regnskapsmessige skillet å sikre konkurransenøytralitet mht. tilgang på melkeråvare, samt å sikre konkurransenøytral utøvelse av markedsregulatoroppdraget (jf. Tine-avtalens formål). En slik formålsbestemmelse vil være sentral ved tolkningen av reguleringens enkelte bestemmelser, og vil også tydeliggjøre at de ulike styringsverktøyene forfølger et felles formål om konkurransenøytralitet.

En slik formålsbestemmelse bør derfor inntas i forslaget. Q-Meieriene viser til sitt alternative forslag, som har en egen formålsbestemmelse om konkurransenøytralitet.

Enkeltbestemmelser i forslaget

Egen råvareenhet (§ 2)

Det forslaget departementet har lagt frem skiller seg ikke særlig fra den eksisterende "Tine-avtalen". Bestemmelsen i § 2 Krav til egen råvareenhet skiller seg ikke i innhold fra Tine-avtalen pkt. 2.1, selv om ordlyden er annerledes. Tilsvarende gjelder krav til lederen, selv om det nå er presisert at lederen skal rapportere til konsernsjef.

Etter Q-Meierienes oppfatning burde det også vært stilt krav om geografisk lokalisering, dvs. at NMR skal lokaliseres et annet sted enn Tine Industri. Dette vil lette etterlevelse av kravene til informasjonshåndtering, jf. nedenfor.

Den vertikale separasjonen gjelder formelt sett bare "håndteringen av rå melk". Her burde også regulatoransvaret vært nevnt eller konkretisert. F.eks. gjelder dette utarbeidelse av prognoser og prisløyper og endring i pris på fraksjoner til bonde. Det er riktig at regulatoransvaret er lagt til Tine SA som en helhet. Konkurransenøytralitet forutsetter imidlertid at mer enn bare den praktiske håndteringen av rå melk er skilt ut i en egen enhet. Tine SA har selv² kommunisert at «ansvaret for markedsreguleringen» i Tine er «lagt til Norsk melkeråvare» (selv om det er på det rene at det i praksis er et tett samarbeid på dette området mellom Tine Industri og NMR) og det er åpenbart hensiktsmessig – og etter vårt syn helt nødvendig – at både råvarehåndteringen og markedsregulatoroppgavene formelt legges til samme, atskilte enhet for å sikre hensynene til konkurransenøytralitet og forhindre utilbørlig informasjonsutveksling på tvers av enhetene.

De nærmere beslutningene som tas som markedsregulator kan f.eks. dreie seg om reguleringsproduksjon eller pris ved mottak av fløte, som begge er gjenstand for pågående prosesser i direktoratet. Det samme gjelder fastsettelse av noteringspris. I dag er det ingen gjennomsiktighet eller regulering av disse beslutningsprosessene, noe som igjen bidrar til mistillit.

¹ [Tine-avtalen](#), innledende bestemmelse "FORMÅL".

² <https://www.xn--norskmelkervare-rlb.no/regulering>.

På dette punktet er det behov for nærmere grensdragninger for å sikre konkurransenøytralitet og at det ikke tas kommersielle beslutninger i Tine Industri som setter konkurrenter i skvis.

Kostnadsdekning/tilskudd (§ 4)

Det følger av forslaget § 4 at råvareenheten skal få dekket kostnader med melkehåndteringen, og at felles kostnader skal fordeles forholdsmessig. Dette er i utgangspunktet tydelige regler, men den ordningen som § 4 gir uttrykk for utgjør en del av et større problemkompleks som bidrar til konkurransevridning.

Råvareenheten skal i henhold til forslaget ikke gå med overskudd, og det ligger således ingen margin der. Dette fremgår indirekte av forslaget § 4 første ledd andre setning, og det sies i klartekst i merknadene at det skal legges opp til at regnskapet for råvarehåndteringen skal gå i null. Dersom driften går med over- eller underskudd, skal dette "i sin helhet disponeres gjennom neste års melkepris til melkeprodusent".

Dette slår uheldig ut for den ene aktøren som konkurrerer mot Tine med egne melkebønder og som har foretatt investeringer i bl.a. utstyr og transportmidler, av to grunner. Dersom det ikke oppstilles et krav om rimelig avkastning på investert kapital i råvareenheten i Tine, vil dette fraværet av et marginrom på råvareleddet medføre at Q-Meieriene ikke vil oppnå avkastning på sine investeringer i råvarehåndteringen. Den ordningen som departementet foreslår, vil derfor innebære en permanent ulempe for Q-Meieriene. I tillegg innebærer forslaget at dersom det faktisk oppstår et overskudd i råvareenheten i Tine, vil dette slå ut på melkeprisen som Q må matche overfor sine bønder, uten at Q-Meieriene vil bli (delvis) kompensert for dette gjennom kapitalgodtgjørelsen. Forslaget vil derfor innebære at dersom råvareenheten i Tine budsjetter feil, slik at enheten går med overskudd, vil dette samtidig påføre Q-Meieriene en ytterligere konkurranseulempe. Utbetaling gjennom etterbetaling, ville motsetningsvis ha blitt delvis kompensert over kapitalgodtgjørelsen.

I motsetning til departementets forslag vil et krav om en rimelig avkastning på investert kapital i råvareenheten i Tine, slik vi foreslår, ikke føre til konkurranseulemper for andre aktører.

Informasjonshåndtering og tilgjengeliggjøring (§§ 6 og 7)

Det er positivt at forslaget inneholder særlige regler om informasjonshåndtering, jf. § 6. Når det gjelder dette teamet, går imidlertid det sentrale skillet mellom råvaredelen og Tine Industri, og bestemmelsen åpner for at sensitiv informasjon om kunder kan deles fra råvaredelen med personer også i Tine Industri, forutsatt at disse har "tjenstlige behov" for informasjonen.

Det er uklart hvordan vilkåret "tjenstlige behov" skal tolkes og anvendes for eksempel i tilknytning til markedsbalansering utført ved kommersiell tilpasning. "Tjenstlige behov" benyttes normalt innenfor forvaltningen, der forvaltningsmessige oppgaver er tydelig definert. Innenfor en kommersiell virksomhet gir dette begrepet ikke samme mening, og fremstår ikke som en effektiv skranke for utilbørlig informasjonsdeling. Den uklare grensdragningen mellom forbudt informasjonsdeling og tillatt informasjonsdeling grunnet «tjenstlige behov» illustrerer også behovet for at markedsregulatoroppagene formelt sett bør legges til råvaredelen av Tine. En slik konsekvent vertikal separasjon vil i praksis medføre at det ikke vil være «tjenstlige behov» for at råvare- og markedsreguleringsenheten i Tine skal dele sensitiv informasjon med den kommersielle industridelen av Tine.

Innenfor markedsbalanseringen i praksis er det på det rene at det i dag er et tett samarbeid mellom NMR og Tine Industri. Det vises til presentasjonen holdt av Christoffer Fremstad/Tine for arbeidsgruppen om markedsbalansering 19. mai 2025 "Hvordan foregår markedsbalanseringen i praksis?", der det heter at "Tett samarbeid mellom råvareledd og industri er en forutsetning for å

forvalte markedsregulatorrollen effektivt." (Slide 3). Denne virksomheten fremstår som kompleks og med flere aspekter som må balanseres: Sesongvariasjoner, geografiske variasjoner og variasjoner mellom fraksjoner. Det er på det rene at reguleringsproduksjon er integrert med den kommersielle produksjonen: "reguleringsproduksjonen er en tett integrert del av den totale melkeanvendelsen, inkl. produksjon av korttidsholdbare TINE-produkter" (slide 5).

Det er på det rene at ansvaret for å balansere og regulatoroppdraget er lagt til Tine SA som en helhet. Balanseringen av markedet skjer i stor utstrekning ved at Tine tilpasser sin kommersielle produksjon, jf. igjen Fremstads presentasjon: "TINE «bufrer» hele systemet for å sikre at all melk blir anvendt" (slide 10). Når denne balanseringen ikke er regulert nærmere (med forbehold for markedsreguleringsforskriftens prinsipp om konkurransenøytralitet), og samtidig er tett vevd inn i Tines kommersielle balansering og produksjon, blir det svært usikkert hva som ligger i "tjenstlig behov" og om dette vilkåret reelt sett representerer noen skranke for informasjonsdeling. Snarere kan en si at jo mer informasjon Tine Industri besitter, jo mer effektivt kan enheten planlegge sin produksjon, selv om informasjonen nettopp angår konkurrenters planer.

Når forslaget § 6 faktisk åpner for at *sensitiv informasjon* deles med Tine Industri, kreves det en nærmere presisering av hva som ligger i "tjenstlig behov". Ideelt sett bør all informasjon som tilflyter Tine Industri være generisk og aggregert, i den utstrekning dette er mulig.

Forslaget § 6 andre ledd foreskriver at regulator skal "sikre taushetsplikt og forsvarlig informasjonshåndtering i styrebehandlingen av saker som omhandler råvarehåndteringen." Lovteknisk fremstår dette som en uheldig løsning, siden det som pålegges er en forpliktelse for regulator til å sørge for regler, mens forskriften er taus om innholdet i reglene. Det vises til Q-Meierienes alternative forslag § 4, som direkte pålegger relevante personer taushetsplikt som kan sanksjoneres etter omsetningsloven § 15 (bøttestraff). Det er også usikkert hva som ligger i "forsvarlig" informasjonshåndtering.

Videre er det uklart hvilke opplysninger bestemmelsen retter seg mot, utover at det gjelder "råvarehåndtering". Dette gjelder åpenbart fastsettelse av PGE (som fastsettes av Tines styre), men også andre saker, herunder orienteringer om f.eks. prising av fraksjoner, prognoser, mulige underskuddssituasjoner mv. må være omfattet.

Det er uklart hva som ligger i § 6 tredje ledd om at direktoratet kan stille "særlige krav til interne rutiner og informasjonssystemer" for å sikre forsvarlig informasjonshåndtering mellom råvareenheter og regulators øvrige enheter, herunder om denne også omfatter andre ledd om styrebehandling. Det samme gjelder hvilken form slike "krav" skal ha. Kompetanse til å fatte enkeltvedtak kan ikke hjemles i en regulering som formelt ikke er en forskrift.

Det er positivt at plikter til å tilgjengeliggjøre informasjon er løftet frem i dokumentet, jf. § 7. Dette fremstår riktignok langt på vei som en dobbelregulering, sml. markedsreguleringsforskriften § 3-1(4) og særlig § 6, jf. rammeforskriften § 2. Q-Meieriene er enige i at både informasjonshåndtering og informasjonsplikt bør håndheves av Landbruksdirektoratet, men det er behov for en opprydning og grensedragnings mellom direktoratets fullmakter og Omsetningsrådets regulering og håndhevelse etter markedsreguleringsforskriften § 7-3. Samtidig er det positivt at det konkretiseres hvilken informasjon som skal tilgjengeliggjøres, men den listen som fremkommer fremstår som for snever. F.eks. vil underskudd på ulike fraksjoner, der aktørene kan få behov for import, behandles særlig strengt, jf. også § 6 om informasjonshåndtering. Det kan vises til saken om melkepulver i desember 2023, der det åpenbart forelå konkurransevridende informasjonsasymmetri i markedet.

I det hele tatt savner bestemmelsen en tydeliggjøring av sammenhengen med kravene til informasjonshåndtering etter § 6 og en klarere plikt til likebehandling mellom aktørene. Informasjon av den art som er omtalt her er ekstremt konkurransesensitiv, og må sikres både gjennom taushetsplikt og plikt til likebehandling. Dette er riktignok delvis regulert i forslaget § 7 tredje ledd om "samtidig og lik informasjon", men det bør tydeliggjøres gjennom taushetsplikt og utvides til all konkurransesensitiv markedsinformasjon råvareneheten får tilgang til som ledd i sitt oppdrag.

Opplysningsplikt og kontroll (§ 8)

Etter § 8 er det Landbruksdirektoratet som skal føre kontroll med etterlevelse av forskrift og eventuelle enkeltvedtak. I tillegg er markedsregulator pålagt opplysningsplikt.

Det er absolutt et behov med en sterkere kontrollmyndighet i meierisektoren og særlig overfor markedsregulator. Dette gjelder generelt innenfor markedsreguleringen, herunder når det gjelder nye spørsmål som oppstår knyttet til PGE og marginkontroll.

Kontroll med konkrete forpliktelser knyttet til vertikal separasjon foretas best av Landbruksdirektoratet. Siden enkelte bestemmelser (særlig § 7 om informasjonsplikt) delvis overlapper med markedsreguleringsforskriften, er det imidlertid grunn til å foreta en nærmere avgrensning mellom Omsetningsrådets fullmakter (der direktoratet opptrer som sekretariat) og direktoratets selvstendige håndhevelse etter forskriftsforslaget. Det er verdt å merke seg at det etter forskriften ikke foreligger sanksjonsmuligheter, men i det minste som et risikospillet burde det vært vist til straffebestemmelsen i omsetningsloven. Når det ikke vil foreligge en gyldig forskrift, vil heller ikke dette fungere.

Oppsummering

De svakheter som er påpekt, særlig knyttet til det rettslige grunnlaget for og formen på reguleringen, er en del av en større utfordring på tvers av landbrukssektorene. Dagens situasjon med en sammensatt foredlingsindustri, mer komplekse rammevilkår både for primærprodusenter og industri og en tydelig målsetning om konkurranse og konkurransenøytralitet fordrer en mer smidig, fleksibel og tydelig hjemmelslov enn omsetningsloven fra 1936. Denne utfordringen gjenspeiles i at dagens forskriftsregulering fremstår som fragmentarisk og i begrenset utstrekning bidrar til å fremme konkurranse, innovasjon og dermed styrke norske landprodukters konkurransekraft.

Forskriftsforslaget fremstår som rettslig lite robust, samtidig som det bare regulerer fragmenter av den vertikale separasjonen mellom Norsk Melkeråvare og Tine Industri. Samtidig er forholdet til f.eks. markedsreguleringsforskriften ikke avklart. Samlet sett vil ikke forslaget bidra til å skape tillit og varige og robuste løsninger i markedet.

Intensjonen er god, men slik "forskriften" er utformet, er det faktisk bedre å beholde og oppdatere Tine-avtalen som en minimumsløsning, men aller helst velge en løsning langs de linjer Q-Meieriene har skissert (se vedlegg), og dessuten koordinere det videre arbeidet med prosessene i etterkant av arbeidsgruppens rapporter, dvs. særlig en fett/fløteløsning samt avklaring av kommersielt lager vs reguleringslager og Omsetningsrådets regelverk.

Vedlegg: Q-Meierienes forslag til forskrift